

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 122/11
Luxemburg, 17 noiembrie 2011

Hotărârea în cauza C-327/10
Hypoteční banka a.s./Udo Mike Lindner

Atunci când nu se cunoaște domiciliul actual al unui consumator, instanța de la ultimul domiciliu cunoscut poate fi competentă să soluționeze o acțiune formulată împotriva acestuia

Imposibilitatea de a localiza domiciliul actual al pârâtului nu trebuie să îl priveze pe reclamant de dreptul său la o acțiune în justiție

O bancă cehă, Hypoteční banka, și domnul Lindner, resortisant german, au încheiat un contract de împrumut ipotecar pentru finanțarea cumpărării unui bun imobil. La data încheierii acestui contract de credit, domnul Lindner domicilia în Mariánské Lázně (Republica Cehă) și, conform acestuia, avea obligația de a informa banca cu privire la orice schimbare de domiciliu. În acest contract se mai prevedea că, în caz de litigii, competența pe fond revine instanței de la locul în care banca are sediul, determinat pe baza sediului social al acesteia din urmă.

Banca a sesizat Okresní soud v Chebu (Tribunalul teritorial din Cheb, Republica Cehă) pentru a dispune obligarea domnului Lindner la plata sumei de 4 383 584,60 CZK (aproximativ 175 214 de euro), cu majorări de întârziere, cu titlu de restanțe la credit. Această instanță a constatat că domnul Lindner nu mai locuia la adresa indicată în contract și nu a putut stabili domiciliul acestuia în Republica Cehă. În aceste condiții, instanța cehă s-a adresat Curții de Justiție solicitând interpretarea Regulamentului privind competența judiciară¹ și, în special, dacă acest regulament se opune unei dispoziții a legislației interne a unui stat membru care permite declanșarea de acțiuni în justiție împotriva unor persoane cu domiciliul necunoscut.

În hotărârea pronunțată astăzi, Curtea arată mai întâi că regulamentul nu definește în mod expres competența jurisdicțională pentru cazul în care domiciliul pârâtului este necunoscut.

În continuare, aceasta amintește că, potrivit regulamentului, acțiunile introduse împotriva consumatorului de către cealaltă parte la contract trebuie soluționate de instanțele din statul membru pe teritoriul căruia consumatorul își are domiciliul.

Totuși, dacă instanța națională nu poate stabili domiciliul consumatorului pe teritoriul național, aceasta trebuie să verifice dacă respectivul consumator domiciliază în alt stat membru al Uniunii Europene. Dacă instanța națională, pe de o parte, nu poate stabili domiciliul consumatorului pe teritoriul Uniunii și, pe de altă parte, nu dispune de indicii doveditoare care să îi permită să concluzioneze că acesta domiciliază efectiv în afara teritoriului Uniunii, **norma potrivit căreia, în caz de litigiu, competența revine instanței din statul membru pe teritoriul căruia se află domiciliul consumatorului trebuie înțeleasă în sensul că privește nu doar domiciliul actual al consumatorului, ci și ultimul domiciliu cunoscut al acestuia.**

Astfel, o asemenea interpretare a regulamentului permite atât reclamantului să identifice cu ușurință instanța pe care o poate sesiza, cât și pârâtului să prevadă în mod rezonabil instanța în fața căreia poate fi acționat în justiție. De asemenea, **aceasta permite să se evite ca, în cazul imposibilității de a localiza domiciliul actual al pârâtului, să nu se poate identifica instanța competentă, fapt care l-ar priva pe reclamant de dreptul său la o acțiune în justiție.** În plus,

¹ Regulamentul (CE) nr. 44/2001 al Consiliului din 22 decembrie 2000 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (JO 2001, L 12, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 3, p. 74).

această soluție asigură un just echilibru între drepturile reclamantului și drepturile pârâtului din moment ce acesta din urmă avea obligația de a-l informa pe cel dintâi cu privire la orice schimbare de adresă intervenită ulterior semnării unui contract de împrumut imobiliar pe termen lung.

În consecință, Curtea statuează că **instanțele cehice sunt competente să soluționeze acțiunea formulată de bancă împotriva domnului Lindner** în măsura în care sunt în imposibilitatea de a localiza domiciliul său actual.

În sfârșit, Curtea examinează posibilitatea pe care dreptul ceh o prevede într-o astfel de ipoteză, de a continua procedura fără știrea pârâtului, prin numirea unui curator și prin comunicarea acțiunii către acesta. Curtea subliniază că, deși aceste măsuri constituie o restricție privind dreptul la apărare, o astfel de restricție este totuși justificată în raport cu dreptul reclamantului la o protecție efectivă. Astfel, în lipsa numirii unui curator căruia să îi poată fi comunicată acțiunea, reclamantul nu ar putea invoca acest drept împotriva unei persoane fără domiciliu cunoscut. Cu toate acestea, Curtea concluzionează că instanța sesizată trebuie să se asigure că au fost întreprinse toate demersurile necesare pentru a găsi respectiva persoană pentru ca aceasta să se poată apăra.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Claudiu Ecedi-Stoisavlevici ☎ (+352) 4303 3720